

Ik wil net de trap naar het metrostation nemen als ik door een onbekend nummer word gebeld. Het zou iemand kunnen zijn voor een flat, ik heb op alle kamers op Boligportalen gereageerd, dus ik neem met plechtige stem op.

‘Goedendag, u spreekt met Tue.’

‘Nee maar, is dat zo!’

‘Mam,’ zeg ik en ik klink teleurgesteld. ‘Wat moet je?’

‘Ik wil graag even praten met mijn eigen zoon. Of is dat inmiddels ook verboden?’

‘Nee,’ zeg ik, maar het is wel raar, want we hebben elkaar niet meer gesproken sinds ik ben verhuisd of gevlucht.

‘Waar zit je?’ vraagt ze alsof er niets gebeurd is en ik doe een stap opzij met mijn palm zodat ik mensen die de trap naar de metro af denderen niet in de weg sta.

Ze schraapt haar keel, zoekt naar de juiste woorden, doet haar best. Zo gaat het altijd als ze slecht nieuws heeft. Zo dadelijk zal ze me vragen om te gaan zitten en dan zal ze het vertellen: dat mijn vader dood is. Hij heeft zich in de schuur verhangen, zal ze zeggen, kort en bondig. We wisten dat het zou gebeuren en nu is het gebeurd. Hij dreigt er al zolang als ik me kan herinne-

ren mee en nu heeft hij het eindelijk gedaan. Mijn vader bengelt aan een leiding in de werkplaats. Ze hebben hem net gevonden. De uitvaart is binnenkort, maar daar ga ik niet heen, ik ben niet van plan om daar te staan, ik blijf mooi hier.

‘Waar denk je dat ik ben?’ vraag ik haar, al weet ik dat ze dat niet zal raden. Ze weet niet waar ik ben. Ze weet niet waar ik de afgelopen vijf maanden ben geweest.

‘Hoe moet ik dat weten?’ zegt ze en ik draai me om, zodat ik een beetje uit de wind sta.

‘Doe een gok!’

‘Daar heb ik geen zin in.’

‘Jawel. Kom op!’

Ze zegt niets.

‘In Kopenhagen,’ zeg ik.

‘Wat doe je daar nou?’

‘Ik woon hier.’

‘Je had je ouwe moeder zoiets best kunnen vertellen.’

‘Wat moet je?’

Ze reageert niet, in plaats daarvan vraagt ze: ‘Heb je een leuke zeventiende verjaardag gehad?’

‘Ja hoor, prima.’

‘Je broertje en zusje vonden het heel jammer dat je niet thuis was. Ik had nog wel een cadeau voor je gekocht,’ zegt ze alsof ze van plan was geweest dat maar te laten zitten.

‘Wat is het?’

‘Dat zie je wel als je op bezoek komt.’

‘Je weet best dat ik dat niet zomaar kan doen.’

‘Begin je nu weer over die flauwekul met je vader?’

‘Je weet best waarom ik niet thuis kon blijven wonen.’

‘Nu moet je ophouden,’ zegt ze. ‘Jij bent verdomme ook niet altijd de makkelijkste geweest, durf ik wel te zeggen. Ik heb ge-

woon geen zin meer om naar je verwijten te luisteren.’

‘Dan denk ik dat je maar niet meer moet bellen,’ zeg ik en ik verbreek de verbinding. Mijn palm glipt bijna uit mijn handen als ik op de roltrap stap.

Er wordt zelden voor station Christianshavn gecontroleerd. Dat heb ik lang geleden al geconstateerd en ik hoef gelukkig maar tot station Nørreport.

De palm staat vastgeklemd tussen mijn voeten en ik zit wakker te worden terwijl ik naar de tassen staar van de vele mensen die op elkaar gepakt om me heen staan.

Een in het zwart geklede man verschijnt voor mijn neus en tikt me op mijn schouder.

‘Vervoersbewijs,’ zegt hij en de trein mindert vaart voor hij tot stilstand komt.

Ik pak de palm op en baan me een weg door de mensenmenigte naar de deur, maar de man loopt achter me aan het perron van Nørreport op en grijpt mijn arm vast.

‘Au!’ zeg ik iets te luid in de hoop dat iemand het ziet.

‘Jij blijft mooi hier,’ zegt hij. ‘Als je geen vervoersbewijs hebt, moet ik je helaas een boete geven.’

‘Een boeter?’ vraag ik in nep-Zweeds, omdat ik heb gehoord dat ze vaak toeristen laten lopen. ‘Ik snap niet wat u bedoelt!’

‘Een boete,’ zegt hij ongelooflijk langzaam. ‘De metro is niet gratis.’

‘Niet?’

‘Naam?’ vraagt hij en hij steekt me een apparaatje toe.

‘Jonathan!’

‘Mooi. En heb je ook een ID bij je?’

‘ID?’ vraag ik. ‘Ik begrijp u niet!’

‘Ik moet een ID zien. *Do you have a passport?*’

‘Nee, dat ligt in Malmö!’ roep ik.

Hij laat me een formulier invullen en ik verzin een adres in een stad waar ik nog nooit ben geweest.

‘Je krijgt een bevestiging via de post,’ zegt hij en hij laat me gaan.

Op weg omhoog op de roltrap haal ik mijn paspoort uit mijn kontzak en hoop maar dat er geen Jonathan bestaat die in de Landsbygata 5 in Malmö woont.

Bij het traliehek van Politikens Hus knik ik naar de bewaker bij de draaideur, houd mijn pasje bij de zoeker en toets de viercijferige code in.

Op de binnenplaats stroomt de regen over de randen van de dakgoten. De lijm van mijn schoenen begint los te laten, het water dringt door de kieren naar binnen.

Ik loop het trappetje op, stap het klantencentrum binnen en knik naar Stig die aan zijn bureau zit.

‘Je bent laat,’ zegt hij.

‘De metro viel uit.’

‘Alweer?’

‘Ja,’ zeg ik terwijl ik de palm op de grond zet.

‘Kom je hier wonen?’

‘Ik ben net uit mijn kamer gezet.’

‘O,’ zegt hij en hij verdwijnt weer achter zijn scherm.

Ik doe een van de logojassen aan die aan een kapstok bij de deur hangen en loop naar de plank met de spullen voor de straatverkoop. Pak een verkoopblok en een balpen en vis een van de sleutels van het prikbord.

Onder het afdak buiten pak ik een stapel kranten van van-

daag van een pallet, loop naar bakfiets nummer zeven en doe die van het slot. Dan blijf ik staan wachten tot het opklaart.

Victoria komt eraan met twee stapels kranten. Ze smijt ze in de bakfiets naast de mijne en scheurt de plastic krantenwikkel open met haar nagel. Zij heeft me alles geleerd toen ik hier begon. We stonden in de zomervakantie elke dag een week lang samen in de Købmagergade.

‘Goeiedag,’ zeg ik.

‘Dat gegoeiedag van jou,’ zegt ze en de knot op haar hoofd wiegt lichtjes heen en weer.

‘Sorry.’

‘Je hoeft je niet verontschuldigen.’

‘Wat moet ik dan zeggen?’

‘Hou daar nou gewoon mee op.’

Dan wip ik de fiets, zodat het plasje water van het dekzeil op het asfalt stroomt. Een paar druppels komen op mijn broekspijp terecht. Ik haal het zeil eraf en zet de palm in de bakfiets naast mijn sporttas.

‘Mooie palm,’ zegt ze met een knikje.

‘Wil je hem hebben?’

‘Hebben?’

‘Ja!’

‘Wat moet ik ermee?’

‘Ik heb er zelf geen plaats voor.’

‘Nee, bedankt,’ zegt ze. ‘Ik ben niet zo van de planten. Ze zijn zo levend. Waar sta jij vandaag?’

Een bliksemflits onderbreekt ons gesprek en we zetten gelijktijdig de capuchon van onze jassen op zonder er iets van te zeggen.

‘De Vesterbrogade,’ zeg ik.

‘Bij Lones Pølser?’

‘Ja.’

Dan begint het in de verte te rommelen en de bui neemt langzaam af. Het ratelt in de dakgoten. Victoria haalt de fiets uit het rek en koerst naar de traliepoort.

‘Nog maar vijf maanden,’ zegt ze. ‘Dan zit ik in Düsseldorf.’

‘In Düsseldorf?’

‘Ja. Hopelijk.’

‘Wat moet je in Düsseldorf?’

‘Ik ben bezig met een toelatingsexamen voor een kunstacademie,’ zegt ze terwijl ze opstapt.

‘Indrukwekkend,’ zeg ik terwijl ik een sigaret opsteek. ‘Ik duim voor je. Trouwens, ik wilde je nog wat vragen.’

Ze blijft staan en werpt me een ongeduldige blik toe, maar ik kan de woorden niet uit mijn mond krijgen, wil niemand tot last zijn.

‘Geef me een sigaret,’ zegt ze met een stem waardoor ik gewoon doe wat ze zegt. ‘En een aansteker.’

‘Je kent niet toevallig iemand die een kamer verhuurt?’ zeg ik dan.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zegt ze. ‘Ga je verhuizen?’

‘Ja. Dus als je iemand kent...’

‘Kunnen je ouders niet iets voor je kopen?’

‘Ik heb liever een huurwoning,’ zeg ik. ‘Het probleem is dat niemand echt iets wil verhuren aan zeventienjarige. Ze willen liever een stel of een volwassene.’

‘Kun je niet gewoon een andere leeftijd opgeven?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Dat kun je niet maken, vind ik.’

‘Dan word je misschien wel uitgenodigd voor een bezichtiging,’ zegt ze.

‘Dus jij vindt dat ik moet liegen?’
‘Ik zou het geen liegen noemen,’ zegt ze met een knipoog.
Dan zet ze af, verdwijnt door de traliepoort, roept ‘Veel succes
met de verkoop!’ en rijdt weg.